

DE LAGE LANDEN ROND 1550

Na de dood van Karel de Stoute in 1477 probeerden een aantal vorstendommen uit de Lage Landen onder de Bourgondische overheersing uit te komen. Het prinsbisdom Luik slaagde daarin en zou tot aan de Franse Revolutie op eigen benen staan. Gelre wist zich geruime tijd, maar niet definitief, los te rukken. Ondanks veel militair machtsvertoon kon het Franse koninkrijk in de nasleep van 1477 uiteindelijk enkel Picardië en het hertogdom Bourgondië uit de brand slepen. De droom van koning Lodewijk XI om ook definitief Artesië en Vlaanderen te veroveren zou niet uitkomen. Samengevat kun je stellen dat de zuidelijke bezittingen grotendeels verloren gingen, op de Franche-Comté na dat als een satelliet verbonden bleef met het Noorden. De Lage Landen bleven daarentegen grotendeels verbonden met de Bourgondische dynastie die weldra zou kantelen in de Habsburgs. De laatste Bourgondiër Karel v 'vervolgde' dit geheel tot de zogeheten Zeventien Provinciën en stelde in 1549 dat die voortaan als een ondeelbaar geheel door de geschiedenis moesten reizen. Amper drie decennia later zouden de Lage Landen evenwel uit elkaar beginnen te vallen in twee delen: de Republiek der Verenigde Nederlanden (het latere Nederland) en de Spaanse, vanaf 1713 Oostenrijkse, Nederlanden (de basis voor wat België zou gaan heten).

